

– Jeg har selv gjort det.

– Men hvordan?

– Som du selv ville gøre det.

Jeg gloede på de pakker, forstod ikke, hvorfor det var vigtigt at have det fuldendte overklippede snefnug. Jeg forstod heller ikke, hvordan det var lykkedes hende at rulle et stort stykke papir ud over bordet, hvordan hun havde holdt saksen, og at hun havde kunnet holde papiret stille, så det var blevet så præcist. Det kunne kun være en anden hjælper, der havde gjort det.

Mens jeg stod og så på gaverne, slog det mig, at hun kunne have rejst sig og gået omkring i lejligheden, når jeg ikke var der. Jeg så hende for mig stå bøjet over papiret og klippe det helt lige, binde sløjferne omkring gaverne for så at lade sig dumpe tilbage i stolen. Det var ikke sket. Hun kunne ikke gå og ikke pakke gaver ind.

Annika måtte have gjort det. Særligt Annika var Mathilde ikke glad for.

– Hun pruster, sagde hun. – Bare hun skal udføre den mindste opgave, stønner og pruster hun. Arbejdet er meget hårdt, vrængede hun. – Helt ærligt, så er det jo et nemt, overkommeligt arbejde.

– Joeh, sagde jeg.

– Ja, for det må du da indrømme, at det er en loppetjans.

Jeg soledede mig i, at Annika prustede, som blev jeg bedre af *det*. En gang hun havde købt en ny kjole, sagde Mathilde: Som om det nytter at binde en sløjfe om en pølse.

Lillejuleaftens morgen sad hun i døråbningen og så mig vaske hænder i tres sekunder, det var hun ellers holdt op med.

Jeg tog det som et varsel.

Det havde været en del af mit arbejde i børnehaven at tage imod nye mennesker, få dem til at føle sig velkomne. Jeg var ikke nervøs for at møde Mathildes familie. Det var noget andet med håret.

– Er det muligt for dig at koncentrere dig en anelse? Kig i spejlet. Ja, det kan du godt se, ikke? Vi vil gerne have en lige skilning. Av! Jeg kan ikke tåle at blive hevet i håret. Slet ikke. Nej, vi vil gerne have det stramt. Hører du overhovedet efter? Nej, vi starter forfra.

Jeg hadede, når hun gentog, hvordan håret skulle sidde. Jeg vidste, hvordan håret skulle sidde, jeg kunne bare ikke.

Mens vi stod der, oplevede jeg, at mit synsfelt trak sig sammen, en sort firkant, der blev mindre og mindre. For mine ører hørte jeg en lyd, susen som af vind. Træk vejret, mindede jeg mig om: Det, at jeg snappede efter den fugtige badeværelsesluft, fik hende til at trække hovedet hårdt til sig, så jeg tabte det hår, jeg allerede havde sat. Med en hidsig bevægelse pegede hun på sit hår med pegepinden. Bastian, der plejede at ligge på gulvet i entreen, sad op. Dens ører bevægede sig, hver gang hun talte. De sorte øjne hvilede på mig, et spørgende blik. Som kunne den ikke begribe, hvorfor jeg ikke bare gjorde, som der blev sagt.

Jeg kan ikke, havde jeg lyst til at sige. Jeg er ked af det, men jeg kan ikke.

Og så skete der noget, jeg havde frygtet. Da jeg endelig var færdig, jeg tørrede sveden af overlæben og ville gå ud i køkkenet for at vaske hænder, der var kutymen efter hårsætningen, så hun i spejlet, på et punkt bag os begge.

– Brugte du håndhåndklædet?

– Nej, mumlede jeg.

Det prikkede i mit ansigt, som faldt jeg bagover. Idet hun spurgte, vidste jeg, at det var det håndklæde, jeg havde brugt. Det håndklæde, der var til mine hænder og absolut ikke til andet.

– Så du har brugt dit beskidte håndklæde til hænderne på mit hår?

– Vi skiftede jo håndklæder i går, mumlede jeg.

– I går? Hun lo en slags latter.

– Ja, så skal jeg ud af tøjet og vi starter forfra.

– Altså i bad?

– Ja, hvad ellers?

– Men skulle du ikke afsted? Jeg tror altså ikke, jeg fejler noget.

Hun løftede benene, så jeg kunne trække hendes strømper af.

Hun gik med en særlig type uldsokker, der blev vasket på et uldprogram. Når strømperne blev vasket, vikledede de sig ind i hinanden. Løse tråde fra strømperne filtredede sig sammen, jeg måtte ikke rive dem over, når jeg kæmpede med at vikle strømperne fra hinanden.

– Mathilde, jeg ...

– Jeg har en aftale, det ville være rart, hvis vi kunne komme i gang. Håret skal vaskes grundigt denne gang.

Et øjeblik lukkede jeg øjnene. Mekaniske arme, der udførte alle opgaver uden tanker.

Fra børnehaven huskede jeg en helt særlig følelse af, at min håndtering af en given situation ville blive afgørende. Jeg rankede mig som en soldat, gik over den minerede mark, slog mig gennem mure.

På stuen havde vi en dreng, der hed Alfred. Da han startede, sagde moren til mig:

– Han er en meget sensitiv dreng. Han græder, hvis han ligger på puslebordet og får lyset i øjnene.

Vi havde læst vidensoverdragelsen fra vuggestuen, de skrev det samme, han var en følsom dreng. Han havde det svært med de andre børn, hans temperament var voldsomt, flere af de andre børn var bange for ham, skrev de i vidensoverdragelsen. Hver dag græd og skreg han utrøsteligt i lang tid. I vuggestuen var de trætte af ham. Sådan skrev de det ikke, men det stod mellem linjerne. Han krævede en voksen. Jeg hadede den måde, det var skrevet på, som om han var beregnende og ikke et barn i nød. Da han startede på vores stue, var han tre år gammel.

Den første dag han havde hos os, stod han ovre ved reolen og legede med vores biler. Vi havde en stor skraldebil, hvor tromlen kørte rundt. Hans øjne lyste. Jeg besluttede mig for, at Alfred og hans mor nu skulle møde en kærlig og omsorgsfuld pædagog. Hun var tydeligt nervøs, hvad havde hun ikke måttet høre på om sin søn hver dag i den vuggestue

Han skulle ikke være *særlig* mere, men en almindelig dreng i en almindelig børnehave. Ingen børn vil være specielle, alle vil være almindelige, en del af flokken.

Han puttede en legoklods ind i tromlen, jeg kunne høre den rasle rundt derinde. Ved lyden drejede han hovedet og så på sin mor. Er det i orden? spurgte hans blik. Da hun smilede, næsten umærkeligt, puttede han en klods mere i. Tilknytningen er i orden, tænkte jeg.

Han var en skæg dreng, klog, sagde sjove ting, jeg kunne godt lide ham. Han blev venner med Sebastian, ville helst lege under puslebordet, slæbte favnfuld efter